

Arrest

nr. 111 688 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 oktober 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 14 januari 2011 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 12 juni 2012 de

beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster dient op 5 november 2012 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 3 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 13 mei 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 05.11.2013 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Spanje ; [...]"

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

In het verleden (op 12.06.2012) werd er een einde gesteld aan het vorige verblijfsrecht van betrokkene aan de hand van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij niet langer voldeed aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk (overeenkomstig artikel 42bis§1 van de wet van 15/12/1980).

Op 05.11.2012 diende zij een nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° - wet van 15-12-1980).

Betrokkene legde ter staving van deze aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende de volgende documenten voor: verschillende uitzendcontracten met bijhorende loonbrieven, een arbeidscontract via het PWA-systeem met loonfiches.

Wanneer we de voorgelegde stukken analyseren, blijkt dat mevrouw sinds 3 december 2012 beperkt aan de slag is via het PWA-systeem. Deze tewerkstelling houdt activiteiten in die door hun aard of hun occasioneel karakter niet uitgevoerd kunnen worden in het gewone arbeidscircuit. Men kan enkel binnen het systeem worden tewerkgesteld wanneer men aan bepaalde criteria voldoet (bv. sinds 2 jaar werkloos zijn of leefloon van het OCMW genieten ed...). Concreet wil dit zeggen dat omdat betrokkene geen reële kans maakt op de reguliere arbeidsmarkt zij via het PWA-systeem aan het werk gezet is in een aangepaste functie. Ondanks het feit dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1° niet erkend zien, vanwege de aard van de tewerkstelling. De EU-richtlijn 2004-38 is dienaangaande zeer duidelijk: voor zover EU-burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en/of daadwerkelijk een reële kans op tewerkstelling hebben, kan toepassing gemaakt worden van het 'vrij verkeer'. Het is echter niet de bedoeling dat een EU-burger die niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt eerst maandenlang moet ondersteund worden door het gastland, bv aan de hand van een PWA-tewerkstelling, in de hoop dat hij nadien wel terecht zou kunnen op die reguliere arbeidsmarkt.

Betrokkene heeft sedert het indienen van de nieuwe aanvraag (05.11.2012) weliswaar ook enkele dagen gewerkt met uitzendcontracten en legt hiervan bijkomende bewijzen van voor. In totaal is zij er in geslaagd ter aanvulling op de PWA-tewerkstelling slechts een 26 tal dagen op interimbasis te werken. Betrokkene heeft ongetwijfeld haar best gedaan om werk te zoeken, maar als dit de enige tewerkstelling is die mevrouw op de reguliere arbeidsmarkt heeft kunnen bekomen, dan is het redelijk te stellen dat zij geen reële kans op tewerkstelling heeft kunnen aantonen. De interimtewerkstelling was marginaal en de PWA tewerkstelling voorziet in een speciaal stelsel voor mensen die niet in het gewone arbeidscircuit aan de slag komen. De PWA tewerkstelling is bovendien beperkt tot een aantal uren per kalenderjaar.

Rekening houdende met al deze elementen, kan het verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4, (eerste lid,) 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekt zij volgende toelichting bij het middel:

“[...] In casu zijn de bestreden beslissing van 3 mei 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen {Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.}. Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

Verwerende partij stelt eigenlijk het volgende:

- *Dat verzoekster niet zou hebben aangetoond een reële kans te hebben om te worden tewerkgesteld op de “reguliere” arbeidsmarkt en dat de tewerkstelling met het PWA-contract niet kan aanvaard worden;*

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest in die zin dat zij op geen enkel ogenblik aan verzoeksters om enige bijkomende stukken verzocht zodat zij haar administratief dossier zou kunnen vervolledigen met stukken bijvoorbeeld inzake tewerkstelling. Iedere rechtsonderhorige moet minstens de kans krijgen zijn administratief dossier aan te vullen, zeker wanneer verwerende partij zal overgaan tot de beoordeling van een verblijfsrecht, dewelke een ernstige gevolg heeft voor het verblijf van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij VERONDERSTELT dat verzoekster een niet heeft aangetoond een reële kans te hebben om te worden tewerkgesteld op de arbeidsmarkt. Het administratief dossier bewijst echter het tegendeel. Verzoekster werkt met een PWA-contract en ontvangt daarvoor de nodige loonbrieven, waarvan het inkomen voldoende is om voor haarzelf en haar gezin te zorgen. Bijkomend stelt verzoekster vast wat er nu mis is met tewerkgesteld te zijn met een PWA-contract, des te meer dit een bijkomend element is dat verzoekster werkbereid is en met andere woorden WEL een reële kans maakt op de arbeidsmarkt. Tevens bewijzen de interim- contracten die zij heeft voorgelegd van haar wil niet alleen werkbereid te zijn, maar tevens een reële kans te hebben om tewerkgesteld te worden op de arbeidsmarkt. De visie van verwerende partij is nogal eenzijdig in de beoordeling van het dossier van verzoekster. Langs de ene kant stelt verwerende partij dat we verzoekster eigenlijk een pluimpje moeten geven aangezien ze effectief aangetoond heeft werkbereid te zijn en werk te zoeken, langs de andere kant stelt verwerende partij dat al haar pogingen toch niet overtuigen aangezien ze niet (vast) tewerkgesteld is op de “reguliere arbeidsmarkt”.

Dit is nogal een heel dubbelzinnig motivering en zelfs in strijd met de letterlijke bepalingen van artikel 40 § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, waar men eigenlijk van de EU-vreemdeling vraagt 1) voldoen aan de bepalingen van artikel 41 eerste lid Vreemdelingenwet, + 2) werknemer, werkzoekende of zelfstandige te zijn, + 3) nog steeds werkzoekend is, + 4) een reële kans aantonen om te worden tewerkgesteld.

Deze voorwaarden zijn cumulatief. Voorwaarden 1 en 2 worden niet verder besproken, daar deze ook niet door verwerende partij werden betwist. Wat de voorwaarde 3 en 4 betreft, stelt verzoekster vast dat zij inderdaad tewerkgesteld is via een PWA-contract en bijkomend interim-arbeid verricht (niet betwist door verweerder) en dat zij doordat zij nu tewerkgesteld is via het PWA-contract en de interim-contracten effectief aantoonde niet alleen werkbereid, werkzoekend maar ook een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld. Artikel 10 § 4, 1° van de Vreemdelingenwet eist niet dat er effectief (vast) gewerkt wordt of dat het inkomen dat men bekomt aan een bepaalde (minimum)grens moet voldoen. Verzoekster heeft voldoende aangetoond een reële kans te maken om aangesteld te worden om te werken, dewelke in overeenstemming is met de bepalingen van artikel 10, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Minstens had verwerende partij verzoeker hiervan op de hoogte moeten stellen en de kans geven bijkomende bewijsstukken inzake tewerkstelling (bv: werkgeversattest, interim-contracten, etc.) voor te leggen. In casu is dit geenszins het geval geweest. Men had bij voorbeeld verzoekster (gelet op haar concrete situatie) een maand bijkomend moeten geven om stukken voor te leggen. De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest in die zin dat zij op geen enkel ogenblik aan verzoekster om enige bijkomende stukken verzocht zodat zij haar administratief dossier zou kunnen vervolledigen. Iedere rechtsonderhorige moet minstens de kans krijgen zijn administratief dossier aan te vullen, zeker wanneer verwerende partij zou kunnen overgaan tot de weigering van een verblijfsrecht, dewelke een ernstige gevolg heeft voor het verblijf van verzoekster. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. [...]"

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.409; RvS 15 februari 2007, nr. 1807.852)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (RVV, 29 maart 2012, nr. 78.646)

Waar verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld, (cf. RVV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De Raad is in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt : [...]

Daaruit blijkt duidelijk dat iedere Unieburger die hetzij werknemer of zelfstandige is in het Rijk, hetzij het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt, en een reële kans maakt om te worden aangesteld, recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling vier cumulatieve voorwaarden bevat, zodat haar opmerkingen daaromtrent niet ter zake dienend zijn.

Waar zij betoogt dat zij door tewerkgesteld te zijn via PWA- contracten een reële kans maken om te worden tewerkgesteld, gaat zij voorbij aan de specifieke motivering van de bestreden beslissing, waarbij zij erop wordt gewezen dat zij net is tewerkgesteld via dit systeem omdat zij er niet in slaagt om te worden tewerkgesteld via de reguliere arbeidsmarkt. Men kan enkel binnen het systeem worden tewerkgesteld wanneer men aan bepaalde criteria voldoet, zoals twee jaar werkloos zijn of leefloon van

het OCMW genieten. Verwerende partij stelt dat dit concreet betekent dat verzoekende partij geen reële kans maakt op tewerkstelling.

Verzoekende partij tracht dit motief niet te weerleggen, zodat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Zij tracht evenmin in concreto de motivering met betrekking tot de ingeroepen interimarbeid te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij sinds het indienen van de nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving slechts een 26-dagen op interimbasis heeft gewerkt en hoewel zij ongetwijfeld haar best heeft gedaan om werk te vinden, het redelijk is te stellen dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling als dit de enige tewerkstelling is die zij kon bekomen op de reguliere arbeidsmarkt.

Het louter opwerpen dat zij contracten voor interimtewerkstellingen heeft voorgelegd, volstaat niet om zaan te tonen dat de bestreden beslissing op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Verzoekster toont evenmin aan dat zij in het kader van haar aanvraag niet in de gelegenheid zou zijn gesteld de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken, zodat de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

Op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 ligt de bewijslast immers steeds bij de aanvrager.

Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij enige bijkomende informatie inzake haar tewerkstelling of vooruitzichten daarop had kunnen voorleggen, zodat zij niet aantoont belang te hebben bij haar kritiek dat het bestuur niet verzocht om bijkomende stukken waaruit zou kunnen blijken dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. [...]"

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. Waar verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dienen deze beginselen van behoorlijk bestuur te worden onderzocht in het licht van de toepassing van het tevens geschonden geachte artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”.

Verzoekster betwist dat zij geen reële kans zou hebben om te worden tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Zij stelt dat de stukken van het administratief dossier het tegendeel aantonen, waarbij zij verwijst naar de door haar voorgelegde arbeidsovereenkomst en de bewijzen van interim-tewerkstelling.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat uit de aard van de door verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat zij geen reële kans op tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt heeft. Hij leidt dit af uit het gegeven dat het een tewerkstelling via het PWA-systeem betreft, waarbij de tewerkstelling activiteiten inhoudt die door hun aard of hun occasionele karakter niet kunnen worden uitgevoerd in het gewone arbeidscircuit en waarbij men enkel op deze basis kan worden tewerkgesteld indien men bijvoorbeeld twee jaar werkloos is of leefloon geniet van het OCMW.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat het uitgangspunt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst een tewerkstelling via het PWA-systeem betreft geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De voorgelegde arbeidsovereenkomst vermeldt als werkgever “PWA Mortsel-Borsbeek vzw DCO Zita”. Niettegenstaande de vermelding van het PWA Mortsel-Borsbeek blijkt uit de gehele arbeidsovereenkomst dat het in wezen een arbeidsovereenkomst betreft die werd afgesloten met de dienstencheque-onderneming Zita en waarbij verzoekster wordt tewerkgesteld voor huishoudelijke hulp in het kader van het systeem van dienstencheques. Dit gegeven blijkt niet enkel uit de vermelding van de dienstencheque-onderneming Zita, doch ook uit enkele specifieke bepalingen in de overeenkomst die niet verenigbaar zijn met een tewerkstelling via het PWA-systeem en enkele vermeldingen die niet zijn opgenomen in de betreffende overeenkomst. De Raad wijst er zo op dat de wet van 7 april 1999 betreffende de PWA-arbeidsovereenkomst (BS 20 april 1999) in zijn artikel 4 bepaalt dat de PWA-arbeidsovereenkomst onder meer de datum van de inschrijving van de werknemer in het PWA en de inschrijvingscode dient te bevatten. Deze vermeldingen zijn niet opgenomen in de voorgelegde overeenkomst. In bijlage bij het koninklijk besluit van 13 juni 1999 tot vaststelling van een model van de PWA-arbeidsovereenkomst en tot uitvoering van artikel 17, 3° van de wet van 7 april 1999 betreffende de PWA-arbeidsovereenkomst (BS 3 juli 1999) wordt verder het model gevoegd overeenkomstig hetwelke de PWA-arbeidsovereenkomst dient te zijn opgesteld. De vaststelling dringt zich op dat de door verzoekster gevoegde overeenkomst niet volgens dit model is opgesteld. Daarnaast blijkt dat verzoekster zal worden ingezet voor huishoudelijke hulp bij natuurlijke personen, daar waar overeenkomstig artikel 79bis, § 3 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (BS 31 december 1991) huishulp met huishoudelijk karakter ten behoeve van natuurlijke personen strikt is beperkt binnen het PWA-systeem waarbij onder meer deze activiteit enkel nog mag worden uitgeoefend indien de werkloze op 1 maart 2004 was verbonden met een PWA-arbeidsovereenkomst. Overeenkomstig § 4 van voormelde bepaling is het aantal te presteren uren in het kader van een tewerkstelling onder het PWA-systeem ook beperkt. Zo mag in beginsel de PWA-werknemer maximum 630 activiteitsuren per kalenderjaar en 70 activiteitsuren per kalendermaand presteren. Dit wordt zelfs teruggebracht op een maximum van 45 activiteitsuren per kalendermaand indien het onder meer huishoudelijke hulp ten behoeve van natuurlijke personen betreft. Uit de door verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt evenwel dat zij wordt tewerkgesteld in een deeltijdse tewerkstelling van 24 uren per week en aldus voormelde maximum aantal toegelaten activiteitsuren per maand overschrijdt.

Verweerder heeft zijn beslissing aldus gesteund op de foutieve premisse dat de door verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst een tewerkstelling via het PWA-systeem betreft, daar waar dit in werkelijkheid een tewerkstelling via dienstencheques betreft. Niettegenstaande door de overheid ondersteunende maatregelen zijn genomen om een tewerkstelling via dienstencheques te bevorderen, blijkt niet dat een dergelijke tewerkstelling geen deel zou uitmaken van de reguliere arbeidsmarkt. Verzoekster merkt dan ook correct op dat de door haar voorgelegde arbeidsovereenkomst wel degelijk kan aantonen dat zij een reële kans op tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt heeft.

Nu verweerder op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn besluit is gekomen, dringt de vaststelling zich op dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in

het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
--------------------	---

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.
----------------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS